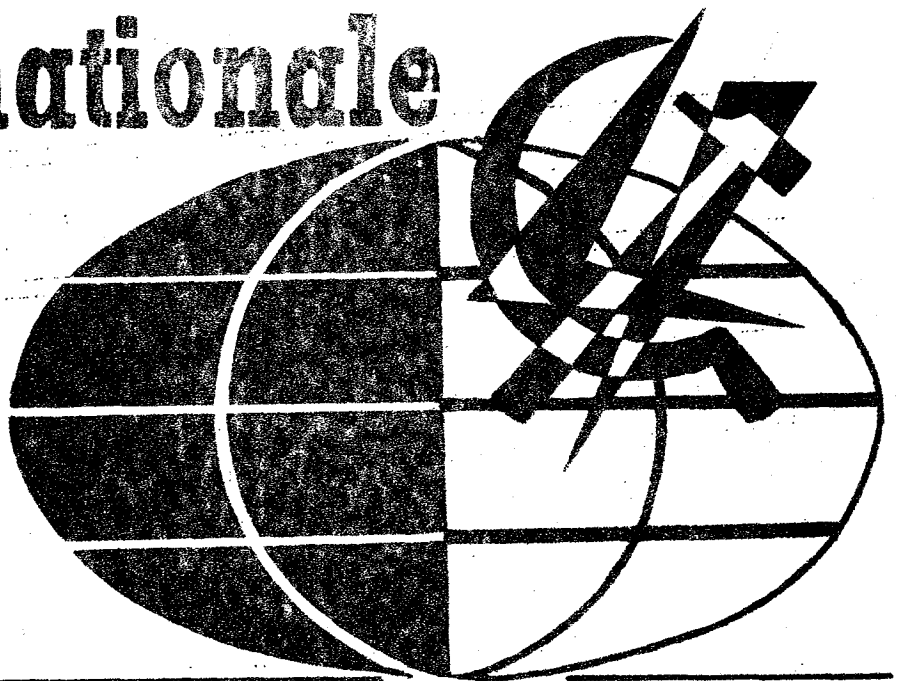

9/63

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u !

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse sectie van de Vierde Internationale

Verschijnt maandelijks

7e jaargang

september 1963

Administratie : L.Plekker, Tolstraat 123 '""', Amsterdam -Zuid.

Gemeente giro : Amsterdam P 7185 Abonnementprijs f 4,-- per jaar.

Deze maand

Het verloop van het TUC- congres in Engeland leert opnieuw hoe sterk -ondanks de druk van de rechtse, politiek-corrupte vakbondsleiders- socialistische eisen verankerd zijn in de Engelse arbeidersmassa's : een zelfbeperking bij de loon-eisen wordt afgewezen, nationalisaties van sleutelondernemingen worden geëist. Het Vrije Volk spreekt in dit verband nota bene van "het tevoorschijn halen van de oude waslijst" en meent dus -overigens niet voor de eersté keer- dat het stellen van enige voor de socialistische beweging normale eisen compromiterend is !

De TUC heeft een bijzonder grote invloed op de Labour Party door de structuur van deze partij ; de weigering van de TUC om zichzelf "beperkingen" in de strijd op te leggen betekent dan ook een harde klap voor de economische nieuwlichters in de partij die zelfs van mening zijn dat ook een conservatieve regering vast kan stellen "wat economisch mogelijk en noodzakelijk is."

De grootste zwakte van de Labour Party (het ontbreken van een sterke , eensgezinde linkervleugel met een revolutionaire leiding) is door dit congres uiteraard niet weggenomen.; en dat de Labour Party uiterst kwetsbaar en weinig homogeen is blijkt bovendien nog uit de huiltengewoon zwakke positie waarin het enige pro-Labour dagblad (De Daily Herald) voortdurend verkeert.

Maar ook in Nederland zijn er tekenen dat de NVV-leiders gedwongen worden om hun loonmatigingscapriolen bij voorbaat (2,7% etc.) op te geven. De stakingen bij de NDSM, ADM en andere werven voor loonsverhoging zijn hier niet vreemd aan, al blijft het gedeeltelijk slagen van de koppelbazen-afleidingsmanoeuvre een kwalijke zaak. De in de ANMB georganiseerde arbeiders hadden door middel van resoluties, veel duidelijker moeten uitspreken dat een actie tegen de koppelbazen neerkomt op een loonsverlaging. Nu was het zo, dat tijdens de bewuste
(vervolg achterpagina)

DE EUROPESE KONFERENTIE VAN ALGIERS (slot)

Naast het alles-overheersende probleem, hoe de landbouw, die sektor van de Algerijnse economie, die ongeveer 80% der bevolking omvat, geleidelijk en planmatig op socialistische wijze te organiseren, stellen zich 4 problemen welke om een snelle oplossing vragen.

Dit zijn. 1. Het probleem van de technische hulp; 2. De Algerijns-Europese infrastructuur (de effectieve verbinding van het Europese proletariaat met Algerije). 3. De stichting van kleine fabrieken.

4. De verkoop van de Algerijnse producten.

De technische hulp is te onderscheiden in die, op korte- en lange termijn. Op korte termijn zijn er de taken, die voortvloeien uit het herstellen van oorlogsschade in de breedste zin, waardoor de grondslag gelegd wordt voor de socialistische opbouw. Herstel van fabrieken, scholen, wegen enz. voorzover reeds aanwezig. De meeste aandacht en tijd zal echter ongetwijfeld het herstel, van de door het Franse imperialisme gemartelde en beschadigde mens vereisen.

De periode van dit eerste noodzakelijke herstel zal geleidelijk overgaan in die op de lange termijn, waarbij de uit Europa door de arbeidersbeweging geboden hulp een grote rol kan spelen. De Algerijns, onder de impuls van de socialistische opbouw zal meer en meer tot het inzicht komen, dat gesteund door het Europese proletariaat, de gebrachte offers een ruimere zin hebben gehad en zijn internationalistische gevoelens versterken.

De taken, die we als Nederlands deel van dit proletariaat op onze schouders denken te nemen, komen nader omschreven aan de orde als de vakantieperiode voorbij is. We hopen daarbij alvast op de loyale medewerking van onze lezers. Dat de kadervorming onder de Algerijnen hierbij van groot belang is, zal dan geen geheim blijken. Hiervoor zijn mensen nodig met een serieuze socialistische overtuiging en -opvatting van de te vervullen taken, bij voorkeur Frans sprekend.

De Algerijns-Europese samenwerking maakt het noodzakelijk zo snel mogelijk tot coördinatie van het werk te komen. Hiertoe is in elk land een zo breed mogelijke organisatie nodig. In Nederland werd en wordt daaromtrent het nodige gedaan, ook hierover weldra meer.

De stichting van kleine fabrieken, ter verwerking ter plaatse van de landbouwproducten, in samenwerking met de (socialistische) coöperaties, zou met medewerking van de vakbonden, door middel van jeugbrigades kunnen plaats vinden, waarbij deze laatste de kosten hiervoor dienen te dragen.

De verkoop van Algerijnse landbouwproducten tenslotte, zou de coöperaties de beschikking geven over een betrouwbare en loyale leverancier, los van de invloed der monopolie-structuur van de huidige kapitalistische maatschappij, waarvan het coöperatie-wezen thans de schadelijke gevolgen ondervindt. Dit komt o.a. tot witing in de vaak hoge prijzen en mindere kwaliteit der aangeboden waren.

De voor 80% op Frankrijk geörieteerde handel van Algerije, zou daardoor meer gespreid worden en tevens een aantal uit Z.-Afrika afkomstige waren geboycot.

Groot zal de inspanning moeten zijn in Nederland, om het door de Navo-wapens zo zwaar getroffen Algerije te helpen. De leden van de meeste door Arbeidersraden geleide ondernemingen werken tegen beloningen, die eigenlijk de naam niet verdienen. Zo krijgen de arbeiders van de "Aisit Idir"-coöperatie (zie eerste artikel in het vorige nummer van de "Internationale") te Blida, 7,50 franc (ongeveer f5,50) per dag. Dit duurt tot het eind van het jaar, waarna de balans wordt opgemaakt. Valt deze gunstig uit, dan zullen eventuele nabetalingen worden verricht.

Deze voorbeelden van revolutionaire zelfdiscipline en -soberheid, verklaren zich regelrecht uit de totale omwenteling, die de revolutie in het denken en doen der Algerijnse massa's heeft teweeg gebracht.

Ben Bella vertelt ons in een van zijn redevoeringen: "Ik heb de gelegenheid gehad hen te bezoeken en ik heb het beeld moeten aanschouwen van een oude Algerijn van 70 jaar, die 55 jaar van zijn bestaan in dienst van de uitbuiters gesleten en 7 van zijn 8 kinderen verloren had, tengevolge van de schandalige hygiënische omstandigheden, waarin zijn familie leefde." "Tans zijn de Algerijnen een volwassen volk, gastvrij en waardig. We willen geen schoenpoetsers meer bij ons zien, noch bedelaars". Verder: "We moeten ons vóór alles met de onderfden bezighouden, met hen die niets hebben, werklozen, schoenpoetsers, bedelaars zonder erop te letten of ze dronken zijn of niet; want het is hun situatie van onderfden, die we willen verhelpen".

Verbetering van de hygiëne betekent voorlichting, vooral wegens het heersende analfabetisme, door middel van de film, hetgeen de Nationale gezondheidsdienst zich tot taak stelt.

Het nieuwe Algerije vertoont naast zijn enorme behoefte aan solidariteit en hulp, de originaliteit van de nieuwe ontluikende cultuur, die zich gedragen door het volk, baanbreekt. Zo is er spontaan de "Ciné-pop" (Volksfilm) ontstaan. "Ciné-pop" is voortgekomen uit de, vroeger tot een klein geselecteerd publiek beperkt gebleven, filmklubs. Deze zijn nu vervangen, dank zij het initiatief van jongeren, arbeiders en voormalige filmklubleden, door de "Cinéma's populaires", in het bewustzijn van de revolutionaire rol, die de film, d.m.v. de "Ciné-pop" kan vervullen.

Dit initiatief uit de massa beantwoordt aan de behoefte, de film zijn revolutionaire- en opvoedkundige functie te hergeven.

Om de film als middel ter verspreiding van de cultuur aan te wenden, kunnen alle sociale groeperingen, zoals de jeugdbeweging, de vakbonden, de opvoedingscentra, de school-Ciné-popafdelingen en de gemeenten, lid worden van de Algerijnse Federatie van de Volksfilm.

Het programma omvat o.a., het stimuleren van gedachtenwisseling rond vertoonde films d.m.v. een spreker. Rondreizende filmploegen, die verder vooral op het platteland (de "bled") deze kultuurspreidende rol vervullen.

Enkele titels van in 1962 vertoonde films luiden: "Tantserkruiser Potemkin" (Sowjet-Unie), "Twee hektaren grond" (India), "Sciucia" (Italië), "De moeder" (Sowjet-Unie), "Ik ben 8 jaar" (Algerije), enz.

Te Algiers worden verder alle Donderdagen, in de Ibn-Thaldounzaal rekreatieve bijeenkomsten belegd voor 1000 à 1500 kinderen, die daar hun tekeningen tonen, gedichten voordragen en vervolgens naar een film kijken, die door hen zelf is uitgezocht.

Vele andere aspecten vertoont nog het Nieuwe Algerije, zoals het resultaat van de Nationale Solidariteitskampagne tegen de werkloosheid, die het mogelijk heeft gemaakt aan 400.000 werklozen werk in de herbebossing, opbouw van vernielde dorpen en bestrijding van de erosie op het land, te verschaffen.

Het in voorbereiding zijnde Nationale Congres van Arbeidersraden, waarin zich reeds de structuur aftekent van de in volle ontwikkeling zijnde proletarische staat. Het levende besef van de gevaren der bureaucratie, waartegen niet in de laatste plaats, de nu overal in het land op gang komende campagne tegen het analfabetisme, zich richt.

Het Socialistische Algerije toont zich door zijn talrijke en stoute initiatieven, deze naam waardig. Het is een grootse opgave voor een Nederlands hulpcomité, dit heldhaftige volk deze taak zo licht mogelijk te maken.

STAKING BIJ VANEESTEREN.

Sinds enkele weken is er een staking gaande bij het bouwbedrijf van Eesteren op het in aanbouw zijnde briefpostkantoor te Amsterdam.

Het is van groot belang, dat deze strijd gewonnen wordt, want deze staking betreft niet alleen van Eesteren en zijn arbeiders, maar deze strijd rijkt verder. Ze gaat in werkelijkheid tussen alle bouwers en bouwvakkers. Het is als het ware een voorhoedegevecht.

Wordt dit gevecht gewonnen dan staat de deur open naar verdere succesvolle acties.

Waar gaat het om? In de eerste plaats om een loonsverhoging.

Op dit werk wordt n.l. f10. à f15. minder dan in Amsterdam en omstreken gebruikelijk is, verdiend. (f135. à f145 per week voor een vakman met twee kinderen). Daarnaast wordt de eis van een vakantietoeslag gesteld. Betreffende de geëiste loonsverhoging kunnen we dit opmerken, dat het voor de bouwvakkers van het grootste belang is, dat op de verschillende werken hetzelfde betaald wordt.

Het is n.l. in de bouw een komen en gaan van het ene werk naar het andere. In de eerste plaats brengt de aard van het werk dit mee en in de tweede plaats is de bouwvakker niet zo hokvast.

Hieruit volgt, dat het onaanvaardbaar is dat voor gelijk werk minder betaald wordt.

Als een bepaald werk klaar is moet de bouwvakker zien, dat hij weer iets anders krijgt. Maar omdat de werken waar het meest betaald wordt, het eerst bezet zijn, moet het werk waar minder betaald wordt aanvaard worden of men wil of niet.

Hoe komt het dat een bouwvakker aanzienlijk meer verdient dan de C.A.O. toestaat? Dat heeft twee oorzaken. Eerstens de schaarste aan bouwvakkers in een bepaald gebied. Daardoor bieden de bouwbedrijven tegen elkaar op om aan personeel te komen en worden van heinde en verre mensen aangetrokken. Het is geen zeldzaamheid, dat deze zelfs uit Den Ielder vandaan komen. Tweedens speelt de strijdwil een grote rol. Als de arbeiders erin slagen een bepaalde eenheid in de aktie te ontwikkelen, dan blijkt iedere keer het resultaat in een loonsverhoging. Dit stimuleert de andere bouwvakkers, die dan op hun beurt weer proberen hun loon verhoogt te krijgen.

Wat de eis van een vakantietoeslag betreft, deze is heel reël en noodzakelijk. De waarde van de vakantiebon immers, is vastgesteld aan de hand van het officiële uurloon, hetgeen in de praktijk ver overschreden wordt. Het is dus noodzakelijk, dat de bouwvakker ook voor zijn welverdiende maar veel te korte vakantie, een loon ontvangt dat overeenkomt met de werkelijke kosten.

Dit kan hij dus bereiken door een toeslag af te dwingen, die inderdaad al op verschillende werken is betaald.

Volgt nu uit het voorgaande dat het de bouwvakker steeds beter gaat? Geenszins. Iedere aktie, die ondernomen wordt is het antwoord op een aantal voorafgaande prijsstijgingen, de fictie van de welvaart te spijt. Om zelfs maar in koopkracht gelijk te blijven, is het dus noodzakelijk om steeds maar weer strijd te voeren, bij iedere gelegenheid die zich voordoet, op straffe van achteruitgang.

Er is echter een mogelijkheid om het levenspeil te beschermen en te verbeteren. Dat is de glijdende loonschaal, d.w.z. dat de lonen gekoppeld worden aan de kosten van levensonderhoud. Gaan deze kosten de hoogte in dan gaan automatisch de lonen mee. Dit vast te stellen is de taak van de vakbeweging.

gaan de kosten van levensonderhoud de laagte in, dan dienen de lonen natuurlijk gelijk te blijven. Zo komt dan de produktiviteitsverhoging ten goede aan de arbeiders. Wordt daarnaast een aktie gevoerd voor een loonsverhoging, dan is dit een werkelijke verbetering en niet een die al bij voorbaat ongedaan is gemaakt door de stijgende prijzen.

Voor de arbeiders, die van ver buiten Amsterdam komen houdt dit de volgende les in. Niet alleen profiteren van de "hoge" lonen die in Amsterdam betaald worden, maar zelf hiervoor meestrijden en dan zo dicht mogelijk bij huis.

Henk de Vries.

=0=

E T ONKUNSTENAARS zetten de strijd om erkenning voort

Hieronder drukken wij de tekst af van de "Open brief" die het bestuur van de N.T.B. op 15 augustus j.l. heeft verzonden. Uit de inhoud blijkt wat voor koekoekseieren Roemers en Van Wingerden hebben uitgebrod en hoe onjuist het roeyement van de musici uit het N.V.V. is geweest. Voor een aandachtig toeschouwer moest het reeds lang duidelijk zijn, dat de voormalige N.T.B. bestuurders Meijer en Mackenzie bereid zijn met iedereen in zee te gaan tegen de vakbeweging.

Zij hebben zich thans verbonden met een aantal semi-fascisten rond de Telegraaf. Met Van der Starp, die de verrader Van der Waals verdedigde en daarna van de balie werd verwijderd en Belsler, die van de Economische Hogeschool te Rotterdam werd ontslagen.

Het gaat thans meer dan ooit om het herstel van de vakbondsdemocratie en de eer van het N.V.V.

Het roeyement van de N.T.B. moet onverwijld ongedaan worden gemaakt. Openlijk dient het N.V.V. bestuur afstand te nemen van het spel op "het Ganzen-bord". De verbindingen van Meijer en Mackenzie met deze heren, is de Nederlandse vakbeweging onwaardig.

OPEN BRIEF

Aan het Verbondsbestuur van het N.V.V.

Aan de hoofdbesturen van de bij het N.V.V. aangesloten bonden.

W.M.,

Op 18 juli j.l. heeft u de Nederlandse Toonkunstenaars Bond geroyeerd als lid van het NVV. Dit besluit werd door u genomen op grond van het feit, dat de Buitengewone Bondsvergadering van onze organisatie, die op 26 april 1963 werd gehouden, het beleid van de voormalige voorzitter en de voormalige penningmeester van de NTB had veroordeeld, door een door het NVV ingediende motie te verwerpen waarin dit beleid als zijnde "in het algemeen juist" werd gekarakteriseerd. De meerderheid van de afgevaardigden keurde het optreden van de bondssecretaris goed. Zijn beleid was er voornamelijk op gericht, de be-

langen van de musici te beschermen tegen de handelingen van Meijer en Mackenzie die uitgaande van strikt persoonlijke oogmerken op 8 februari 1963 de boycot-actie tegen de N.T.S. ophieven, zonder dat er enig tastbaar resultaat tijdens de onderhandelingen was behaald. Ook nadien zijn de beide voormalige bestuurders doorgestaan de belangen van de NTB en van het NVV te schaden, door o.a. het voeren van een proces tegen hoofdbestuurders van de NTB tegen de wil en de opvattingen van het NVV in zoals u ons op 18 juli j.l. te kennen gaf. Desondanks heeft u de NTB op 18 juli j.l. geroyeerd.

Dit royement is echter nauwelijks drie weken oud of de juistheid van onze tegen Meijer en Mackenzie ingebrachte bezwaren vinden hun algehele bevestiging.

In "de Telegraaf" van 10 augustus 1963 heeft de juridisch adviseur van Meijer en Mackenzie Mr. G. Belser uit Hilversum, de ware opvattingen verraden van de beide ex-bestuurders. Opvattingen, die lijnrecht indruisen tegen die van het NVV en de NTB en die tonen, hoe onjuist het alternatief was, dat het NVV de NTB-leden had gesteld door Meijer en Mackenzie volledig te ondersteunen.

Naar aanleiding van de chicanerende weigering van Mackenzie om de NTB in het bezit te stellen van het bondsvermogen, moesten wij tegen onze zin, de rechter in de arm nemen.

Mr. Belser schreef n.a.v. dit Korte Geding :

"Wat mij ontstelt is de vraag door de Amsterdamse president aan Mr. van der Starp : "Waarom draagt uw client deze gelden nu niet over ?"

en verder

"Dit is overigens het standpunt van het NVV, dat het kwart-miljoen gaarne afschrijft, omdat het de ganse NTB opgeheven zou wensen, teneinde de betrekkelijk kleine groep musici naar "Mercurius" te kunnen overhevelen. Of de musicus temidden van het kantoorpersoneel thuis behort is een vraag waarvan ik de beantwoording liever aan anderen overlaat. Was ik zelf beroepsmusicus dan zou ik in elk geval stelling nemen tegen het overhevelen van artistieke belangen naar een zuiver politieke sfeer, waar deze -zoal niet genegeerd wordend - toch op fatale wijze in het gedrang moeten komen. Het is de vakantie afwezigheid van allen, die van de ware gang van zaken op de hoogte zijn, alsmede het zeer slim gekozen moment van de dagvaarding, die niet slechts de bonafide bestuursleden, doch ook alle musici blootsteken aan het gevaar slachtoffer te worden van deze NVV -politiek, die een sanctionering door de Rechterlijke Macht tracht te forceren."

Wij achten ons van de plicht ontslagen om hier de insinuaties en onjuistheden van de heer Belser te weerleggen. Het gaat ons er slechts om, uw aandacht te vestigen op de werkelijke achtergronden van de handelingen van de twee voormalige NTB bestuurders. Wij hebben bij herhaling getracht u ervan te overtuigen, dat zij niet de belangen van de musici en die van het NVV op het oog hadden en hebben. Duidelijk willen wij stellen, dat wij de heren Belser en v.d. Starp en hun

andere Telegraaf-vrienden het recht ontzeggen zich in zaken van de vakbeweging te mengen. Ook al zijn wij van mening, dat de musici niet in "Mercurius" behoren te worden opgenomen, dan blijft dit toch uitsluitend een zaak van de vakbeweging en niet van zijn tegenstanders. Overigens kan niemand meer ontkennen, dat de ondersteuning van Meijer en Mackenzie en het als alternatief stellen : goedkeuring van hun beleid of roeyement uit het NVV, volkomen onjuist is geweest. Kunt u, die onze NTB heeft geroyeerd, omdat wij het optreden van Meijer en Mackenzie afkeurden, langer volhouden, dat u dit optreden nog goedkeurt na kennisname van aanvallen van Mr. Belser op het NVV en de NTB ?

Dat hier sprake is van een weergave van de opvattingen van Meijer en Mackenzie behoeft geen twijfel. De houding van deze beiden tijdens o.a. de twee processen is geheel in overeenstemming geweest met het door Mr. Belser geschrevene. De laatste twijfel wordt weggenomen als men in "de Telegraaf" leest :

"Het is tegen deze mogelijkheid (zie boven) dat ik -die van de gang van zaken/nauwkeurig op de hoogte werd gesteld- /vrijwel dit waarschuwend geluid meen te moeten laten hopen."

Wie Mr. Belser zo nauwkeurig op de hoogte heeft gesteld laat zich niet moeilijk raden. Ook op organisatorisch gebied handelen Meijer en Mackenzie geheel in tegenstelling met de door u genomen besluiten. Uitgaande van hun persoonlijke belangen, betwisten zij nog steeds de rechtsgeldigheid van de besluiten van de Buitengewone Bondsvergadering van 26 april j.l. en van de twee-jaarlijkse Bondsvergadering van 10 juli j.l. U erkende de rechtmatigheid van de besluiten van onze bijeenkomsten door a. ons op 6 mei j.l. te schorsen, b. ons op 18 juli j.l. te royeren, c. u tracht musici onder te brengen bij "Mercurius".

Deze beslissingen worden door ons betwist temeer, daar zij voortvloeien uit een onguiste waardering van het optreden van Meijer en Mackenzie. In het belang van de vakbeweging in het algemeen en van de musici in het bijzonder doen wij een beroep op u, om alsnog in te gaan op ons voorstel een commissie ad-hoc te benoemen, die op korte termijn een onderzoek instelt naar het door Meijer en Mackenzie gevoerde beleid en dat van hen, die het hebben bestreden. Mochten wij binnen een week geen antwoord van u hebben ontvangen, dan nemen wij aan dat u blijft bij de goedkeuring van de opvattingen en handelingen van de cliënten van Mr. Belser en Mr. van der Starp.

met kameraadschappelijke groeten

A. Schweitzer (voorzitter) M. Ferrares (secretaris) C. J. v. Zelm
(penningmeester).

NIEUW LICHT P E AFSTAMMING VAN DE MENS

Er is sinds Darwin's ontdekkingen over de afstamming van de mens veel en lang gezocht naar de z.g. ontbrekende schakel, dat is, het wezen, dat als het ware een overgangsvorm was tussen de aap en de mens.

Door de Engelse anthropologen Dr. L.S.B. Leakey en zijn vrouw, welke reeds dertig jaar in Oost-Afrika onderzoekingen doen zijn sinds 1948 fossielen ontdekt, die wel veertig miljoen jaar oud zijn en die een zeer belangrijke schakel vormen in de ontwikkelingsketen van aap tot mens.

Deze fossielen zijn van drie wezens die op verschillende trappen van ontwikkeling hebben gestaan. Zij werden Proconsul, Kenyapithecus en Zinjanthropus genoemd. Proconsul, de oudste van de drie fossielen in 1948 in Kenya gevonden was een primitieve aap die ongeveer vijftig tot veertig miljoen jaar geleden leefde. De Leakeys beschouwen deze als de stamvader van alle hoger ontwikkelde mensapen en ook van die mensapensoort, waaruit zich de mens heeft ontwikkeld.

Kenyapithecus, de tweede oudste fossiel was eveneens een aap, welke veertien miljoen jaar geleden leefde. Hoewel deze twee wezens over bepaalde kenmerken beschikten die recht naar de menselijke ontwikkeling wijzen waren zij absoluut dieren.

De derde fossiel, Zinjanthropus werd in 1959 opgegraven in Tanganyika uit een drooggevalle voorhistorisch meer. Dit was een grote ontdekking, daar deze jongste van de drie vondsten een "hominide" bleek te zijn (de term hominide is de wetenschappelijke benaming van de mens in zijn voormenselijke stadium van ontwikkeling voordat het huidige ontwikkelingspeil van de Homo Sapiens werd bereikt).

Door middel van meer precieze radioactieve methoden van onderzoek hebben de beide anthropologen kunnen aantonen dat deze resten een miljoen zeventienhonderdvijftigduizend jaar oud zijn en dat de mensheid dus ongeveer driekwart miljoen jaren ouder is dan oorspronkelijk werd aangenomen.

Er waren tot dusver al eerder fossielen

van voormenselijke oorsprong gevonden welke de mijlpalen van de menselijke ontwikkeling door de eeuwen heen aangaven. Maar de Zinjanthropus (Oost-Afrika man) verschilt van alle anderen door het feit dat hij de oudste "echte" mens is.

Door welke wetenschappelijke test kon van dit fossiel worden bewezen dat het de resten van een mens betrof en niet van een aap? Hoewel de Leakeys meer dan twintig punten van verschil ontdekten met de vóórdeze opgegraven fossielen, bewees dit echter niet onomstootbaar het menszijn. Het beslissende bewijs werd niet gevonden door enig kenmerk aan het lichaam maar in de nabijheid hiervan. Fossiele werktuigen werden opgegraven tegelijk met zijn beenderen.

Deze werktuigen die de Zinjanthropus zelf gemaakt had bepalen zijn plaats als mens in de ontwikkelingsketen.

Vroegere pogingen tot het aangeven van een scheidingslijn tussen mens en aap door middel van zuivere fysiologische (lichamelijke) toetsstenen zoals de herseninhoud, bijzonderheden van tanden hebben in de praktijk niets bewezen, zegt Dr. Leakey.

De enige zekerheid-schenkende toetssteen tot het onderscheiden van aap en mens is het maken van werktuigen. Dr. Leakey en andere autoriteiten op dit gebied hebben heden ten dage de definitie aanvaard, die voor het eerst door Benjamin Franklin werd geformuleerd, n.l. dat de mens een werktuigmakend dier is. Werktuigen bewijzen meer dan schedels en beenderen de geboorte van het mensdom, want in deze verachter ons liggende periode toen de mens maar nauwelijks tevoorschijn kwam uit zijn dierlijke staat was zijn uiterlijke verschijning meer aapachtig dan menselijk en hij handelde op menselijke wijze, lang voor hij de nu geldende algemeen menselijke verschijningsvorm nabij kwam. Dus is de aanwezigheid van werktuigen het enige zekere bewijs dat de overgang van aap tot mens plaats had gevonden.

Het voorgaande brengt ons tot de ontdekking van de rol die de hand heeft ge-

speeld bij het maken van werktuigen, die op hun beurt van de hand weer een machtiger werktuig maakten. Doch niet allen de hand ook de ogen en het brein, deze drie in onderlinge samen en wisselwerking, hielpen de voorhistorische mens zich te handhaven en en op hoger plan te ontwikkelen. Waar het dier, om zich te handhaven, alleen zijn tot het uiterste ontwikkelde instincten tot zijn beschikking had, werkte de ontdekking en het toepassen van werktuigen in de richting van het denken op het allereerste primitieve peil, hetwelk op zijn beurt doorverdergaande processen weer zijn uitwerking had op de ontwikkeling van andere organen, waaronder de lichamelijke voorwaarden tot gearticuleerde spraak.

Een uitspraak van één der grondleggers van de anthropologie, Edward B. Tylor luidt: "Het is duidelijk, dat de mensenhand die hem in staat stelt wapens en werktuigen te maken en te gebruiken, ten einde de natuur aan zich te onderwerpen een oorzaak is van zijn eerste plaats onder de dieren. Het is niet zo duidelijk maar waar, dat zijn intellectuele ontwikkeling in niet geringe mate bevorderd is door het gebruiken van zijn handen".

===

Gegevens overgenomen uit artikel van Evelyn Reed "New Light on the Origins of Man" verschenen in "International Socialist Review" Zomer-nummer 1963.

Uitgever: Pioneer Publishers, 116 University Place, New-York

VAN WERKTUIGEN TOT ARBEID.

Door deze ontdekkingen hebben de anthropologen een grote stap gemaakt in de richting van het historisch-matèrialisme. Zij falen evenwel door geen verbinding te leggen tussen werktuigen en arbeidsactiviteit. Werktuigen zijn de producten, zowel als instrumenten van de arbeid.

Vanaf het moment dat de Zinjanthropus werktuigen maakte volgens een model, al of niet door de natuur geïnspireerd, betekent dit dat hij bezig was met systematische arbeidsactiviteiten. Hij zocht niet langer allen maar voedsel, dat de natuur schonk (of vaak niet), maar hij produceerde de levensbenodigdheden voor hem en zijn soort. Te zamen werkten zij regelmatig voor hun levensonderhoud.

Het is het specifieke van de mens alleen dat hij afhankelijk is van productie van levensbehoeften en van het produceren van werktuigen daarvoor.

Een betere definitie dan de Mens als Werktuigmaker, is die van de Mens als Werker. Inderdaad erkennen vele anthropologen dat de Homo Faber (werkende mens) de voorganger is van de Homo Sapiens (denkende mens).

De Zinjanthropus heeft ons meer gebracht dan bewijsmateriaal van dit keerpunt in de evolutie, waar de aap ophield en het menselijk wezen begon.

Wanneer de resten van zijn beenderen en werktuigen opnieuw tot leven zijn gewekt en gezien worden als elementen van het levende arbeidsproces, onthult hij tevens de definitieve "ontbrekende schakel" in de geboorte van het mensdom, welke de arbeidsfactor is.

A. van Deventer

BRIEFWISSELING LENIN - TROTSKY VERSCHIJNT

Tegen het eind van dit jaar verschijnt bij de uitgeverij Mouton en Co. in Den Haag, de Correspondentie Lenin-Trotsky. Het boek zal een omvang hebben van 400 à 500 pagina's en wordt uitgegeven onder auspiciën van het Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis te Amsterdam.

Uit de Russische geschiedenisboeken is de naam van Trotsky nagenoeg geheel verdwenen. Door de nieuwe publikatie zal men Trotski's verhouding tot Lenin en daarmee zijn rol in de revolutie, veel nauwkeuriger kunnen bepalen dan tot dusverre mogelijk was.

(Het Vrije Volk)

DE ACHT „VERGETENEN”...

Nog steeds zitten in Frankrijk acht Fransen in de gevangenis opgesloten als gevolg van hun hulp, aan het voor zijn vrijheid strijdende Algerije.

Een van hen zit in de beruchte gevangenis van Fresnes en heet Jean-Claude Paupert. De zeven anderen zijn : Michel Bachelet, Jean-Jacques Brochier, Nicole Brochier, Claudie Duhamel, Henri Kazmierczak, Gérard Marliot en Gérard Meier.

Een petitie van Franse oud-strijders voor een vrij Algerije vraagt om hun vrijlating. Deze zegt onder meer : "Algerije is vrij -deze mensen zitten nog steeds gevangen. Als ze muselman of in Algerije geboren waren geweest zouden ze al onder de afgekondigde amnestie gevallen zijn".

We kunnen aan dit bericht het volgende toevoegen :

Gedurende de Europese konferentie voor hulp aan Algerije, heeft tijdens een perskonferentie, Ben Bella, in antwoord op vragen van Daniel Guérin, een Marxistisch schrijver, gezegd dat het lot der acht gevangenen voortdurend in de aandacht der Algerijnse regering staat.

Bij iedere onderhandeling met de Franse regering wordt het probleem door de Algerijnen gesteld, doch zo zei Ben Bella "we kunnen de samenwerking met Frankrijk hier niet afhankelijk van stellen. We hebben helaas nog voor een lange tijd met de reële krachtsverhoudingen te maken. Het was de taak van de Algerijnse onderhandelingsdelegatie te Evian geweest, op dat moment dit probleem te stellen. Dit is echter niet gebeurd. De acht kameraden zouden zeker zelf van ons niet verlangen de gehele positie van Algerije in gevaar te brengen.

Wel hebben we de Franse regering meegedeeld, dat er geen enkele Harki (Algerijnse kollaborateur) meer naar Frankrijk zal worden vrijgelaten, alvorens de Acht in vrijheid gesteld zijn."

Allen die het bovenstaande ter harte gaat roepen wij op, zich met geschreven protesten en brieven te richten tot de Franse Ambassade van hun land. (in Nederland: Vijverberg 15, Den Haag)

Hierbij zij dan te vermelden, dat er nog tientallen Franse jongeren gedwongen buiten Frankrijk verblijven, veroordeeld wegens dienstweigering tijdens de Algerijnse oorlog.

Ijvert voor hun amnestie en eêrherstel. Leve de solidariteit met de Franse dienstweigeraars !

o o o

G E E N Z U I D - A F R I K A A N S E E N P O R T U G E S E
S C H E P E N W O R D E N D O O R N E D E R L A N D S E
H A V E N A R B E I D E R S G E L A D E N O F G E L O S T !!!

KORRESPONDENTIE UIT BELGIE

De kloof verdiept zich van dag tot dag tussen de twee vleugels van de Communistische Partij van België, de pro-Chinese vleugel (ongeveer 150 leden) waarvan de voornaamste leiders Grippa, Delogne, Massoz en Cols (uitgesloten op het laatste congres) zijn en de Chroetsjew vleugel.

Grippa heeft enige maanden geleden een boek uitgegeven, getiteld "Marxisme-Leninisme of Revisionisme", in welk boek hij de voornaamste grieven samenvat van zijn fractie tegen "het revisionisme van de leiding van de C.P. en eveneens tegen hun belangrijkste stellingen". Hun kritiek op de opportunistische politiek van de C.P. is ruimschoots gerechtvaardigd, op verschillende belangrijke punten. In het bijzonder op de houding van haar leiders gedurende de staking van 1960-61 en ook gedurende de Congolese gebeurtenissen. (Kritiek, die de socialisten en in het bijzonder "La Gauche" op hun beurt ter harte kunnen nemen, omdat zij te dien tijde de noodlottige rol van de U.N.O. in de Congo verdedigd hebben.)

Wanneer door de schrijvers van het boek in het algemeen meer revolutionaire posities ontwikkeld worden op bepaalde punten, dan de in het zadel zittende leiders (wat niet zo moeilijk is), moeten wij toch de aandacht van de lezers die misschien te vlug enthousiast zouden raken, vestigen op bepaalde kanten van het boek, die ons op zijn minst erg dubbelzinnig lijken.

1. De politieke kritiek bepaalt zich slechts tot de laatste jaren van de C.P. Niet alleen spreekt men niet over de stalinistische periode van voor 1951, maar men leest er letterlijk: "Zij herinnert ook (de lopende politieke strijd) aan de periode, waarin de Communistische partijen in strijd zijn geweest met de pogingen van de links-avonturistische trotskisten en de rechtse opportunisten, die uiteindelijk terecht zijn gekomen bij de reformistische sociaal-democratie".

Wij moeten terecht deze zuivere Marxisten-Leninisten wantrouwen, die de weerzinwekkende methoden verdedigen, die in de C.P. gebruikt zijn gedurende de meest zwarte stalinistische periode tegen de linkse oppositie en onze kameraden. Grippa en bepaalde andere leiders van zijn tendens, hebben overigens een vriendschapsreis naar Albanië gemaakt, waar, zoals iedereen weet, deze methoden nog in ere zijn. Daarentegen heeft Joego-Slavië voor deze zelfde Marxisten-Leninisten opgehouden een socialistisch land te zijn.

Een van hun eerste plichten is de strijd tegen het revisionisme: "Wij begroeten en ondersteunen elk initiatief, iedere daadwerkelijke houding, die ertoe leidt de revisionistische stroming te bestrijden, aanstichter van de scheuring, welke activiteit de imperialisten met vreugde vervult, die de internationale communistische beweging wil verzwakken."

Zal de groep Grippa, die zich met recht verzet tegen de C.P. en die tot de scheuring heeft geleid, het recht op tendenzen erkennen in zijn nieuwe Marxistisch-Leninistische partij?

De volgende passage laat ons daaraan twijfelen: "De C.P. verzet zich tegen het binnendringen in haar rijen van alle vormen van bourgeois-ideo-

logie, van het reformisme, het revisionisme, het opportunisme van rechts en van links, het empirisme en het dogmatisme, zij verenigt in nauw verband de scheppende geest, de wereldomvattende waarheid van het Marxisme-Leninisme met de revolutionaire praktijk." Het zijn mooie woorden, maar die de bewuste revolutionair moeten doen nadenken, vooral als hij het volgende leest, wat betrekking heeft op de persoonlijkheidsverheerlijking: "Het proza, dat wij meer en meer kunnen lezen in "La Drapeau Rouge" (De rode vlag, blad van de C.P.B.) onder het mom van de kritiek op de persoonlijkheidsverheerlijking van Stalin en de kritiek op de echte -of verzonnen- fouten van het verleden, bestaat in feite uit klinkklaar anti-sowjetisme en anti-communisme. Volgens de laatste berichten zal de Grippa-tendens een lijst uitbrengen bij de komende verkiezingen van dissidente Communisten. Hoewel deze tendenzen in de Communistische oppositie in België nog sterk doen denken aan de oude stalinistische wijze van denken en handelen en dit niet verwonderlijk is na de lange nacht op ideologisch gebied, zijn er evenwel toch verheugende feiten te vermelden. Op het Congres, dat de 22e en 23e juni werd gehouden in Brussel, door de pro-Chinese vleugel van de Communistische Partij van België was de houding en kritiek, vooral van de Communistische Jeugd en de studenten opvallend fris. Zij bekritiseerden openlijk de neo-stalinistische opvattingen van de oudere leden en benadrukten sterk de destalinisatie. Zij vroegen aan het congres, het doen plaatsvinden van een totale discussie over het stalinistische tijdperk en over de oorzaken van de misdaden en fouten uit die tijd.

L.v.d.Bossche.

o o o

NAAAR 35 UUR WERKEN IN DE V.S.

De discussies over een mogelijke werkweekverkorting van 40 tot 35 uur gaan in de V.S. onverminderd door.

Het maandblad van de AFL-CIO "The American Federationist" vermeldt dat een plaatselijke afdeling van de bond van metaalarbeiders in San Diego een enquête onder de leden van de bond gehouden heeft. Op de vraag of de voorkeur gegeven moest worden aan een 35-urige werkweek in plaats van aan het risico van meer ontslagen, gaf 96% te kennen de werktijdverkorting te prefereren. Op een nadere vraag, of in dat geval het zelfde salaris moest worden aangehouden, antwoordde 83% bevestigend, 13% ontkennend, terwijl 4% geen oordeel had.

Het streven naar werktijdverkorting moet gezien worden als een bestrijding van de latente werkeloosheid.

Het is geen kwestie van loonsverhoging of meer vrije tijd, maar van een verdeling van het beschikbare werk over de arbeidskrachten: eigenlijk moet men spreken van een herverdeling van de hoeveelheid werk tussen hen, die nu een volledige 40-urenweek hebben en zij die een nul-urenweek hebben. (onderstreept van ons, Red.)

(Uit de "Metaalkoerier"- ANMB-NVV)

De redactie ontving het volgende schrijven , hetgeen we gaarne ter kennis van onze lezers brengen.

Aan zijne Excellentie de Ambassadeur van Peru in Nederland.

Excellentie,

Ons hebben mededelingen bereikt, dat in uw land één van de belangrijkste leiders van de arme, kleine boeren, Hugo Blanco, is gearresteerd en zich in een zodanige toestand bevindt, dat voor zijn leven moet worden gevreesd.

Tot dusverre werd hem geen enkele medische of juridische bijstand toegestaan.

Hetzelfde wordt gemeld over Ismael Frias.

Deze arrestaties en de daaraan verbonden onmenselijke behandeling moeten worden gezien als represaille en reactie op het gerechtvaardigd verzet van deze mensen tegen de schandelijke praktijken van de parasitair-feodale grootgrondbezitters tegenover de arme, onderdrukte massa van kleine boeren in uw land.

Aangezien wij geen reden hebben om aan de juistheid van de ons verstrekte mededelingen en aan de betrouwbaarheid van de mensen, die ze ons verstrekten, te twijfelen, willen wij u verzoeken, namens tienduizenden Nederlanders, leden van en sympathiserenden van het O.V.B. (Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties), ons ernstige en scherpe protest uit te brengen tegen de boven omschreven gang van zaken.

Wij achten deze in strijd met de meest elementaire begrippen van menselijkheid en democratie en zijn van mening dat, wanneer aan deze toestanden niet onmiddellijk een eind wordt gemaakt, uw land door alle goede, democratische mensen in de wereld als een ondemocratische politiestaat dient te worden gebrandmerkt.

Wij zullen ons dan moeten beraden, welke middelen ons als arbeiders nationaal en internationaal ten dienste staan, om van buitenaf uw regering tot een menselijker en democratischer houding te dwingen.

Wij willen nog hopen dat het zover niet behoeft te komen, maar achten het niettemin noodzakelijk om de inhoud van dit schrijven door middel van de Nederlandse pers en andere publiciteitsorganen, reeds nu onder de aandacht van de gehele Nederlandse bevolking te brengen.

In afwachting van de verdere ontwikkeling van deze zaak, tekenen wij, inmiddels,

namens het O.V.B.,
A.v.d. Berg, landelijk secretaris.

L E V E D E S T A K E N D E M I J N W E R K E R S I N
S P A N J E !

DE HERENIGING VAN DE COMMUNISTISCHE BEWEGING IS NOODZAKELIJK

Het Stalinisme en de bureaucratische resten daarvan zijn de oorzaak van het uitstoten van verschillende tendenzen uit de communistische beweging. De laatste operaties op dit gebied vonden o.a. plaats in België en Italië, waar groepen van communisten uit de beweging werden gezet omdat zij in verschillende opzichten hun sympathie hadden betuigd met de opvattingen van de Chinezen.

In Noord-Italië werd een groep uit de C.P.I. gezet omdat deze opkwam voor de omverwerping van de Italiaanse bourgeoisie, terwijl de partij-leiding zich uitgesproken heeft voor het langs parlementaire weg overgaan naar het socialisme. Het Leninistische democratisch-centralisme bestaat reeds lang niet meer in de communistische partijen. Het Stalinisme had er lang geleden een eind aan gemaakt. Als er discussie plaats vindt, dan is dat alleen tussen communistische partijen, waar deze laatsten de staatsmacht in handen hebben (met uitzondering van de recente discussie tussen de Franse en Italiaanse communistische partijen). In de verklaring van de 81 communistische partijen hebben deze plechtig afgesproken zich niet te mengen in de interne partijverhoudingen.

Lenin daarentegen stelde b.v. bij de herziening van het partij-program van de Russische partij in mei 1917 voor, het document aan alle kameraden in het buitenland te zenden, opdat zij aan de discussie over het program konden deelnemen en hun bijdragen leveren.

Dit voorbeeld uit de tijd van Lenin is nog met vele aan te vullen.

Met het einde van het Stalinisme is ook het einde van het monolithisme gekomen. Er is discussie. De middelen, die gebruikt worden om de politieke argumenten te laten doorslaan zoals b.v. het stopzetten van economische hulp (van b.v. de Russen aan de Chinezen en het leveren van wapens aan India voor het gebruik tegen China) zijn nog typisch Stalinistisch, zij hebben ook met het Leninisme niets gemeen.

Kenmerkend voor het Stalinisme was ook de laster, die over de communisten met een afwijkende mening werd uitgestort. Verdraaiing van de opvattingen van de tegenstander was en is helaas een geliefd wapen. Er is in de communistische beweging geen groepering waarover meer gelasterd is om niet te spreken van de vele verbanningen, moorden en aanslagen, als over het Trotskisme.

Desondanks is het Trotskisme nimmer vernietigd. Als de Russen de Chinezen van Trotskisme beschuldigen, omdat de Chinezen tegen het stopzetten van de kernproeven zijn, dan is dat laster en verdraaiing van de waarheid. Waarom de Rus en deze beschuldigingen uitent is begrijpelijk. Het destalinisatie-proces van de Russische massa's doet sterke Leninistische dus Trotskistische ontstaan. Daar het Trotskisme de verklaarde doodsvijand van elke bureaucratie is, wordt elke tegenstander van de bureaucratie door deze Trotskistisch genoemd. Het is een kinderlijk recept.

Iedere oppositionele communist in het Westen heeft die ervaring eveneens opgedaan. Men zal moeilijk een kwalificatie kunnen vinden, die Paul de Groot niet heeft gebruikt tegen de leden van de S.W.P. Het heeft de S.W.P. niet kunnen vernietigen. Helaas is het resultaat wel geweest, dat verschillende eerlijke communisten, die niet tot de S.W.P. toetraden doch wel de C.P.N. verlieten of eruit gegooid werden, tijdelijk gedemoraliseerd terzij zijn gaan staan.

Dat is het soort overwinninge, die de bureaucratie behaald. Al mag het democratisch-centralisme nog niet zijn hersteld in de communistische partijen en gebruikt men nog de laagste middelen om andersdenkenden te benadelen, met het einde van het Stalinisme is het

begin van het einde van de bureaucratie in de communistische beweging aangebroken. Het is daarom de allerhoogste tijd, dat de verschillende tendenzen in het communisme, die in de afgelopen decennia buiten de massa-beweging geraakt zijn met luide stem hun wederopname en het herstel van het democratisch-centralisme gaan eisen. Zij zijn dat niet alleen verplicht tegenover de arbeidersklasse in het eigen land, zij zijn dat verplicht tegenover de arbeiders en boeren-massa's in de arbeidersstaten en zeker niet in de laatste plaats tegenover de koloniale massa's, die de communistische beweging nodig hebben in de strijd tegen het imperialisme en het neo-kolonialisme.

De communistische beweging staat in de achterhoede in plaats van in de voorhoede in het gevecht tegen kapitalisme en imperialisme in het Westen en in de gehele koloniale wereld, waar de massa's tastend en in de meeste gevallen onder kleinburgelijke leiding de weg naar hun bevrijding moeten zoeken.

Een belangrijke stap op de weg naar het herstel van de proletarische democratie is de vereniging van alle communisten, die buiten de communistische massa-beweging staan. Ondanks hun verschillen van opvatting zullen zij op basis van de erkenning en de aanvaarding van het Leninistische democratisch-centralisme de beweging waar zij uitgestoten werden een lichtend voorbeeld moeten en kunnen geven. Daarbij komt het, om met Lenin te spreken, niet op het aantal aan, maar om de formulering der ideeën en de politiek van het werkelijk revolutionaire proletariaat. Toen Lenin deze woorden sprak in april 1917 doelde hij op de vorming van de D'erde Internationale. Hij had toen mede het oog op een kleine groep Hollandse marxisten, die hij met name noemt.

Het is thans aan ons deze traditie hoog te houden.

E. Verheyen.

=====

CHE GUEVARA OVER KADERVORMING

We kunnen ons afvragen, wat een kadertype is. We zouden kunnen zeggen, dat een kaderlid iemand is die voldoende politieke rijpheid heeft bereikt, om in staat te zijn de door de centrale macht genomen maatregelen te begrijpen, zich eigen te maken en ze te verspreiden als leidraad voor de massa's, maar eveneens in staat is de verlangens van de massa's te begrijpen en de vormen, waarin deze naar voren worden gebracht. Hij is iemand met ideologische en administratieve discipline, die het democratisch-centralisme kent en in de praktijk brengt en die weet hoe de waarde te bepalen van de bestaande tegenstellingen in deze methode en een maximum voordeel te trekken van haar vele kanten; die weet, hoe het principe van de collectieve discussie toe te passen, zelfstandige besluiten te nemen en verantwoordelijkheid op zich te nemen in de productie; wiens betrouwbaarheid bewezen is en wiens lichamelijke en geestelijke moed ontwikkeld is gelijk met zijn ideologische ontwikkeling, op een dergelijke wijze, dat hij ten allen tijde bereid is elke moeilijkheid tegemoet te treden en zijn leven te geven voor het welzijn van de revolutie. Eveneens is hij een mens, die in staat is tot zelf-analyse, welke hem in staat stelt tot het nemen van noodzakelijke beslissingen en opbouwende initiatieven, op een wijze, die niet in conflict komt met de discipline. Daarom is het kaderlidkreatief, een leider van grote bekwaamheid, technicus met een goed politiek peil, die door dialectisch denken zijn productie-sektor vanuit zijn politiek leiderschap de massa's kan ontwikkelen. Dit tot voorbeeld strekkende menselijke wezen, schijnbaar behangen met moeilijk te bereiken deugden, bestaat evenwel binnen het Cubaanse volk en we treffen hem dagelijks aan. Het meest belangrijke is, om voordeel te trekken van alle mogelijkheden, die er zijn hem tot het maximum te ontwikkelen voor zijn opvoeding, om uit elke persoon het beste naar voren te halen en het te benutten tot voordeel van de natie.

ARBEIDSBEMIDDELING

MET WINSTOOGMERK EN DE LOONSTOP

Voor een arbeider is een baas een baas. Een baas, die meer betaalt dan een ander is een betere baas. Hij blijft echter toch een uitbuitter, die aan het werk van "zijn" arbeiders geld verdient.

Een koppelbaas, die aan de door hem "uitgeleende" arbeiders meer betaalt, dan de directie van het lenende bedrijf, is een betere baas voor de betreffende arbeiders.

In de Amsterdamse haven verdienen arbeiders, die door een koppelbaas worden uitgeleend f100,-- voor een weekend werken. De eigen arbeiders van het bedrijf verdienen voor het zelfde werk slechts f70,-. De koppelbaas, die de arbeiders uitleende verdient natuurlijk ook.

Hij is geen filantroop en het lenende bedrijf betaalt dus niet alleen f100,- voor de arbeider, maar daartoven nog een bedrag voor de diensten van de "bemiddelaar". Dit is wat in de Arbeidsbemiddelingswet genoemd wordt "arbeidsbemiddeling met winst oogmerk". Er staat gevangenisstraf op.

Sinds Nederland Conventie 96 van het Internationaal Arbeids Bureau heeft geratificeerd is dit soort bemiddeling verboden. Slechts zij die vóór 1929 arbeidsbemiddeling bedreven konden een concessie verkrijgen. Aan nieuwe personen zou geen concessie meer worden gegeven. Vergunningen voor arbeidsbemiddeling met en zonder winst oogmerk (ook deze is bij de wet verboden) werden aan een dertigtal personen verstrekt. Hiervan zijn nog zeven over en wel allen op het gebied van de kunst -en het amusementswezen. Daar werd nog altijd in mensen gehandeld. De koppelbazen en uitleenbedrijven zijn parasieten op het lichaam van de Nederlandse arbeiders. Zij handelen in strijd met de wet. Maar wat te zeggen van de Koninklijke goedkeuring van de statuten van de Nederlandse Bond van Uitleenbedrijven?

Wat te zeggen van de inschrijving van Uitleenbedrijven en koppelbazen in de organen van de sociale verzekering en de openlijke samenwerking met de Gewestelijke Arbeidsbureau's, de KOSTELOZE OPENBARE ARBEIDSBEMIDDELING?

Toch betaalt het uitleenbedrijf de arbeiders meer. C.A.O.'s worden lachwekkende vofjes papier. De koppelaars zijn betere bazen. Zij betalen meer! De wet is een slechte grap. De handel in arbeiders, die vóór 1930 altijd in de kroeg plaatsvond tiert wederom welig. Wat willen wij? Afschaffing van de arbeidsbemiddeling door de koppelbazen, deze heren allemaal de gevangenis in en handhaving van de heilige C.A.O.'s? Dit is namelijk het dilemma waarvoor de vakbonden staan.

Deze willen de koppelbazen de gevangenis niet in hebben, doch zij willen wel de C.A.O.'s handhaven "in het algemeen belang". Dat de vakbondsleden via koppelbazen meer geld ontvangen betreuren de vakbondsbestuurders, omdat daarmee hun eigen functie, van handhaving van de huidige kapitalistische verhoudingen, op het spel staat.

Het belangrijkste van de hele affaire is, dat blijkt, dat de bedrijven in staat en bereid zijn belangrijk hoger salarissen te betalen dan de C.A.O.'s toestaan. De hele loonpolitiek van de unie-bonden, die het voeren van de strijd voor de arbeidersbelangen vervangen hebben door ONDERHANDELINGEN OVER HET ALGEMEEN BELANG, blijkt eens te meer een jammerlijk bedrog van de arbeiders enin de eerste plaats van

de eigen leden te zijn. Er blijkt heel wat meer "ruimte" bij de ondernemers te zijn voor hogere lonen. Het kwaad ligt niet in de eerste plaats bij de koppelbazen, maar bij de vakbondsbestuurders, die weigeren op te komen voor meer loon. Een paar centen per uur opslag, en miljoenen uren overwerk (hetgeen tegen de principes van de vakbonden is) zijn de zoethouder in de superhoogconjunctuur. Als de lonen in de bedrijven verhoogd worden, is het afgelopen met de mensenhandel van de koppelbazen. De vakbonden kunnen er een einde aan maken.

De bouwvakarbeiders in Amsterdam hebben begrepen waar de schoen wringt. Zij staken voor meer loon. Terecht! Zij staken daarmede tegen de handel in arbeiders.

Dwingt de vakbondsbestuurders leiding te geven aan de strijd voor hogere lonen. Dwingt hen op te komen voor de arbeidersbelangen. Dwingt hen naleving te eisen van de Arbeidsbemiddelingswet, die arbeidsbemiddeling met winstoogmerk verbiedt. Eist de naleving van Conventie 96 van het Internationale Arbeidsbureau, waarbij de Nederlandse regering verplicht is jaarlijks te melden wat er gedaan is tegen de arbeidsbemiddeling met winstoogmerk, doch hetgeen al jaren is nagelaten. Eist arbeidsbemiddeling door de vakbonden en beëindiging van de medeplichtigheid van de vakbonden aan de kapitalistische loonpolitiek.

H. Rubens.

o o o o

HET SOCIALISTISCH ALGERIJE GEEFT EEN NIEUW VOORBEELD

Tussenhandel uitgeschakeld.

In het Algerijnse dagblad "Le Peuple" van 12 augustus j.l. staat een uitvoerig verslag van de verkoop van de producten van 14 boerderijen, die door de arbeiders beheerd worden, in de straten van Algiers. Op de producten werd een normale winst berekend en toch konden de vruchten en groenten voor aanzienlijk minder verkocht worden dan anders door de uitschakeling van de parasitaire tussen-handel. De boerenarbeiders leverden direct aan de consument. Een verheugend voorbeeld van arbeiders-en boeren-controle op de productie en distributie. Meloenen, die "normaal" 40, 50, 120 francs per kilo kosten werden voor 21 francs per kilo verkocht. Pruimen waarvoor men in de winkel 40 à 50 francs betaalt gingen van de hand voor 25 francs per kilo. Woedende winkeliers die zich kwamen beklagen over de "oneerlijke concurrentie" werd de raad gegeven inkoopcoöperatie op te richten, die hun producten met uitschakeling van de tussenhandel, direct van de socialistische bedrijven betrekken. In verschillende delen van Algerije is reeds een aantal van dergelijke coöperaties tot stand gekomen. Het socialisme ontwikkelt zich in Algerije.

o o o o

AUTOMATISERING

Aan een in de "Schalm", kaderblad van de A.N.M.B.-N.V.V., gepubliceerde samenvatting van een studie der Amerikaanse Metaalbond over de automatisering, ontleen we het volgende:

"sinds de industriële revolutie is de produktiviteit..... voortdurend toegenomen. In de 25 jaar voor de Eerste Wereldoorlog bedroeg deze toeneming elke 10 jaar 22%, na de Tweede Wereldoorlog bedroeg 35 tot 40% per 10 jaar Dat betekent, dat voor de vervaardiging van een bepaalde hoeveelheid goederen elk jaar 3 tot 4% minder arbeidskrachten nodig zijn, of dat de Amerikaanse economie jaarlijks 3 tot 4% moet worden uitgebreid, wil men het zelfde aantal arbeiders in dienst houden.

Jaarlijks neemt echter het aantal personen, dat totwerken in staat is met 1,5% toe.

Om het groeiend aantal werknemers en de groeiende produktiviteit te kunnen opvangen, moet de economische groei jaarlijks 5% bedragen.

Sinds de industriële revolutie en tot 1950 is het aantal en het aandeel van de handarbeiders in de totale beroepsbevolking der V.S. voortdurend toegenomen. In 1960 waren er echter reeds 4,5 miljoen meer beambten dan arbeiders werkzaam.....

Deze wijziging wordt verklaard door de overgang naar geautomatiseerde inrichtingen en methoden, d.w.z. een vergrote vraag naar technici en ingenieurs en vermindering van de behoefte aan industrie-arbeiders. De mening dat de automatisering tot meer bureaufuncties zou leiden voor de vrijgekomen arbeiders is onjuist gebleken.

De automatisering heeft juist in de laatste jaren op de kantooradministratie haar invloed doen gelden. Hoe ver dit kan gaan, zal men begrijpen als men bedenkt, dat reeds enige tijd over fonetische schrijfmachines, die het gesproken woord automatisch in schrift vertalen, over automatische leesmachines die 1800 woorden per minuut opnemen, alsmede over een "notaris-automaat", die in enkele minuten het werk doet, waarvoor anders 7 uur nodig zou zijn, gesproken wordt.

De Amerikaanse vakbeweging heeft een aantal punten opgesteld, die de gevolgen van de automatisering voor de werknemers moet verzachten(sic!) Men noemt onder meer de pensionering op vroegere leeftijd, de verbetering van de mobiliteit van de werknemer, omscholing en verkorting van de werktijd met behoud van loon (Onderstreept door ons.Red.).

Kommentaar: gedwongen door de toenemende structurele werkloosheid in de V.S. tengevolge van de automatisering onder kapitalistisch beheer, is de vakbondsbureaucratie, zij het dan aarzelend ertoe overgegaan, een van de overgangseisen uit het program der 4e Internationale op haar agenda te plaatsen, te weten: in de strijd tegen de werkloosheid, dient het aanwezige werk over de aanwezige arbeiders verdeeld te worden, met als konsekwentie, de verdediging van het levenspeilder arbeiders door verkorting van de werktijd met behoud van loon. De verantwoordelijkheid voor de anarchie der kapitalistische produktiewijze berust bij hen, die ervan profiteren ! Laat hen dus betalen !

o o o

= 17 =

HUREN WONINGWETBOUW

De ledenraad van de Nationale Woningraad heeft in zijn vergadering van 2 juli 1963 een resolutie aangenomen inzake de subsidiering van woningwetwoningen. We ontleen hieraan het volgende.

1. De ledenraad stelt met verontrusting vast, dat de gemiddelde gunningshuren van nieuwe woningwetwoningen in het vierde kwartaal van 1962 ongeveer 50% hoger zijn dan in het tweede kwartaal van 1959,.....

Het ongewenst gevolg hiervan is, dat: "Het huurnivo van nieuwe woningwetwoningen tot een zodanige, buitengewone hoogte is gestegen, dat zij onbetaalbaar zijn geworden voor die klassen van de bevolking, waarvoor deze woningen bestemd zijn."

Gunningshuren van nieuwe woningwetwoningen volgens de kwartaaloverzichten van het Ministerie van Volkshuisvesting en bouwnijverheid:

Gen. klasse	Gemiddelde huur per week.		huurstijgingen %
	2e kwartaal 1959	4 laatste mnd. 1962	
grote steden	f 15,42	f 23,64	53
klasse I	14,29	20,65	45
„ II	13,39	19,99	50
„ III	11,90	19,11	60
„ IV	11,64	17,84	53
„ V	10,83	17,50	61

NIEUWE DALING VAN DE GOUDRESERVES IN DE VERENIGDE STATEN.

Sinds januari 1963 gingen bijna 400 miljoen dollar verloren.

Vervolgens het weekbericht van de New Yorkse Federale Reserve Bank zijn de goudreserves van de Verenigde Staten inde week die op 14 augustus 1963 eindigde met 50 miljoen dollar verminderd. Sinds het begin van dit jaar zijn de goudreserves van de Verenigde Staten met 395 miljoen verminderd. Op 14 aug. besroeg de reserve 15.583 miljoen dollar tegen 16.000 miljoen begin van het jaar.

De verlaging van de Amerikaanse reserves toont, dat de maatregelen van president Kennedy om de dollar te beschermen absoluut ondoelmatig zijn. In het afgelopen jaar zijn de Amerikaanse reserves met 890 miljoen verminderd. Gezien de cijfers van dit jaar moet gevreesd worden, dat het voor 1963 niet minder zal zijn. De voorraad is thans 6,300 miljoen minder dan in 1959.

Het verminderen van de reserves geeft de conferentie "voor de uitbreiding van de handel" die op 17 en 18 september a.s. zal worden gehouden grote betekenis. In een bekendmaking van het "Witte Huis" werd medegedeeld, dat de president persoonlijk de conferentie zal openen. Men noemt de conferentie ook wel "conferentie voor de ontwikkeling van de Amerikaanse buitenlandse handel". Het doel van de conferentie is, de verkoop van Amerikaanse producten in het buitenland te bevorderen. In zijn boodschap aan het Congres in juli j.l. heeft Kennedy voor de Amerikaanse zakenlieden de noodzaak onderstreept van een grootscheepse actie voor de ontwikkeling van de buitenlandse handel "in hun eigen belang en dat van de nationale zaak".

Volgens het communiqué van het "Witte Huis", zal de conferentie worden voorgezeten door de secretaris voor de handel Luther Hodges. Als vice-presidenten zullen optreden drie leiders van grote Amerikaanse private ondernemingen. Meer dan tweehonderd leiders van private ondernemingen zullen aan de conferentie deelnemen.

(Uit "le Monde" van 17 augustus 1963)

ANMB-vergadering honderden arbeiders teleurgesteld wegliepen ; dat kan nooit de houding van een revolutiönaire arbeider zijn. Als de leden menen dat de leiding niet meer de verlangens van de leden vertegenwoordigt (wat hier door de NVV-bestuurders wel heel schaamteloos werd gedemonstreerd) dan dienen die leden zelf een nieuwe leiding te vormen; al begrijpen we dat dat nooit het resultaat kan zijn van een vergadering. De hele actie rondom de koppelbazen heeft opnieuw aangetoond hoe bang de kapitalisten, maar helaas ook de vakbondsbestuurders, zijn voor een dreigende open klassestrijd .

Langzamerhand dringt nu ook tot de burgerlijke pers in Nederland door dat in het zogenaamde "Portugees" Guinee een revolutionaire strijd wordt gevoerd. De soldaten van de PAIGC , de vrijheidsbeweging, hebben de laatste weken grote gebieden onder controle gekregen.

Ten slotte een oproep aan de Belgische arbeiders: In Révolution Africaine wordt melding gemaakt van wapenleveranties vanuit België aan de fascist Verwoerd. Het is een zaak van internationale solidariteit met onze Zuid-Afrikaanse kameraden in hun strijd tegen de afschuwelijke onderdrukking, om deze zendingen onmiddellijk te doen stopzetten, zoals ook de Antwerpse Rotterdamse en Amsterdamse havenarbeiders het voorbeeld van de Deense makkers, die weigerden Zuid-Afrikaanse goederen te lossen, dienen te volgen.

de redactie.

INHOUD:

pag .1	De Europese Conferentie te Algiers (slot)	
pag. 3	Staking bij Van Eesteren	- Henk de Vries
pag. 4	De Toonkunstenaars zetten de strijd om erkenning voort.	
pag.7	Nieuw licht op de afstamming van de mens.	
pag. 9	De acht "vergetenen"	
pag. 10	Correspondentie uit België	- L.v.dy Bossche
pag. 13	Hereniging van de Communistische Beweging is noodzakelijk	- E. Verheyen
pag. 15	Arbeidsbemiddeling met winstoogmerk en de loonstop	- H. Rubens
pag. 17	Automatisering.	
